

De kogel is dan eindelijk door de kerk. Al sinds mijn start circa 15 jaar geleden was het BTW vraagstuk een jaarlijks terugkerend onderwerp, ook in vergaderingen van de brancheverenigingen. Maar nu weten we allemaal waar we aan toe zijn.

Maar dat betekent niet dat ik daar alleen maar gelukkig mee ben. Want geen BTW in rekening brengen betekent ook dat ik als ondernemer geen betaalde BTW meer kan aftrekken. Voor mij als éénpitter, weliswaar binnen een franchise, doet het al serieus pijn. Maar als ik het goed beluister, naarmate kantoren groter zijn, speelt dit nog sterker. Gevolg hiervan is dat er daar druk zal worden gezet door leidinggevendenden op in loondienst werkende bewindvoerders om dan desnoods maar een mindere dienstverlening te verstrekken. Hoe moeten de salarissen anders betaald worden?

Gevolg is dat er dan ook taken niet meer (mogen) worden uitgevoerd die officieel misschien ook niet omschreven zijn, maar voor een goede verstandhouding en uit maatschappelijk oogpunt wel cruciaal in de dienstverlening. Want juist onze doelgroep schreeuwt om tijd en aandacht in hun moeilijke positie. Het merendeel van de bewindvoerders vindt zijn vak juist ook mooi, doordat die een stukje hulp en levensplezier kan bieden aan zijn cliënten. Zo mooi, dat lange tijd de relatieve onderbetaling (circa 60% van de gewerkte uren wordt slechts vergoed) is geaccepteerd. Maar met nu nog weer kostenverhogende maatregelen kan dat niet langer.

Pijn lijden doen we de laatste tijd als bewindvoerders toch al. Niet alleen financieel. De heksenjacht die er door een aantal personen is geopend op bewindvoering is ongekend. Natuurlijk gaat er ook in onze beroepsgroep wel eens iets fout. Als ik daar iets over lees wordt ook ik heel verdrietig. Maar om ons vervolgens allemaal dan te afficeren als malafide zakkenvullers die mensen alleen maar verder in de problemen helpen, is buiten alle proporties. Maar het scoort uitstekend als nieuwsitem en wordt daarom graag opgepakt.

Door de heer Hoornweg zijn in deze consultatieronde een aantal aspecten zeer helder samen gevat die door mij volledig worden onderschreven. Ik ga die niet allemaal herhalen. Wel noem ik hier expliciet deels als aanvulling het volgende

- aan de inkomstenkant kent de vastgestelde tarifiering een in tijd sterk achterlopende inflatiecorrectie. Die inkomsten staan bovendien onder druk o.m. omdat onze vergoeding bij schuldendossiers in tijd enorm wordt ingeperkt. Daar waar die forfaitaire vergoeding 10 jaar geleden was gebaseerd op een "p x q" die over een periode van 5 jaar gemiddeld dekkend was voor de gemaakte kosten. Nu wordt de officiële schulden sanering periode gehalveerd;
- Aan de kostenkant worden we naast inflatie ook geraakt door sterk gewijzigde werkomstandigheden sinds het huidige beloningssysteem van toepassing is. Veel van de belangrijke werklasten verzwaren volgen uit de invoering van de privacywet. Niets ten nadele van de noodzakelijkheid van die wet, maar de hoeveelheid extra werk die dat oplevert om simpele zaken te regelen wordt daarbij wel eens vergeten.

Gelukkig dat wij in Den Haag, waar ik vooral actief ben, met de Gemeente een convenant hebben kunnen sluiten rondom schulden dossiers, zodat we daar ook wat efficiency bereiken bij de behandeling van deze schuldendossiers. Maar kijk daarbij wel naar de enorme hoeveelheid uren die het gekost heeft om tot zo'n convenant te komen.

Conclusie: dit ter inzage liggend besluit is op zich goed en verschaft helderheid. Maar mét het gaan uitvoeren van dit besluit op dit terrein, moet door de overheid op een ander terrein (m. Ministerie van Justitie) óók de handschoen worden opgepakt om nu snel te komen tot aangepaste beloning voor bewindvoering. Een beloning die weer recht doet aan onze inspanningen en resultaten. Er is geen enkele andere sector waar genoeg wordt genomen met vergoeding van slechts circa 60% van de gewerkte uren.

Aat van Rijen